

Juleopråb 2020

Dansk oversættelse: Uffe Gjerding

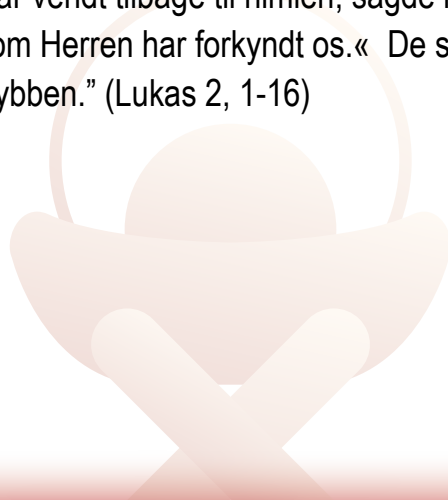
Juleopråb 2020

”Og det skete i de dage, at der udgik en befaling fra kejser Augustus om at holde folketælling i hele verden. Det var den første folketælling, mens Kvirinius var statholder i Syrien. Og alle drog hen for at lade sig indskrive, hver til sin by. Også Josef drog op fra byen Nazaret i Galilæa til Judæa, til Davids by, som hedder Betlehem, fordi han var af Davids hus og slægt, for at lade sig indskrive sammen med Maria, sin forlovede, som ventede et barn. Og mens de var dér, kom tiden, da hun skulle føde; og hun fødte sin søn, den førstefødte, og svøbte ham og lagde ham i en krybbe, for der var ikke plads til dem i herberget. I den samme egn var der hyrder, som lå ude på marken og holdt nattevagt over deres hjord. Da stod Herrens engel for dem, og Herrens herlighed strålede om dem, og de blev grebet af stor frygt. Men englen sagde til dem: »Frygt ikke! Se, jeg forkynder jer en stor glæde, som skal være for hele folket: I dag er der født jer en frelser i Davids by; han er Kristus, Herren. Og dette er tegnet, I får: I skal finde et barn, som er svøbt og ligger i en krybbe.« Og med ét var der sammen med englen en himmelsk hærske, som lovpriste Gud og sang:

Ære være Gud i det højeste og på jorden!
Fred til mennesker med Guds velbehag!

Og da englene havde forladt dem og var vendt tilbage til himlen, sagde hyrderne til hinanden: »Lad os gå ind til Betlehem og se det, som er sket, og som Herren har forkyndt os.« De skyndte sig derhen og fandt Maria og Josef sammen med barnet, som lå i krybben.” (Lukas 2, 1-16)

Kairos Palæstina
Juleopråb 2020

Indholdsfortegnelse

Julebudskab 2020 <i>Af H.B. Patriark Michel Sabbah</i>	4
Fra Osten: At lære af De Tre Vise Mænds visdom <i>Af Yousef AlKhour</i>	9
Med kærlig hilsen fra Betlehem til verden <i>Af pastor Moss Ntlha</i>	13
Hyrderne er her stadigvæk <i>Af Yusef Daher</i>	19
Engle og hyrder, dengang og nu <i>Af pastor Eilert L. Rostrup</i>	22
Når du tænder dit adventslys ... <i>Af Mira Rizeq</i>	28
Hvad ville Jesus sige til de stadig undertrykte? Hvordan ville han holde deres håb i live i dag? <i>Af pastor Inbaraj Jeyakumar</i>	32
O, hvis du blot ville forlade Himlen og komme herved! <i>Af pastor Dr. Munther Isaac</i>	38
Fra marginalerne og ind i samfundet: Idet vi sår det befriende håbs ubekvemme frø <i>Af Marcelo Leites</i>	43
Adventsovervejelser: "Et budskab om håb til vort berøvede og lidende folk i dette land" <i>Af Ærkebiskop Atallah Hanna; ærkebiskop af Sabastia</i>	47
Vejen frem <i>Af Bisan Kassis & Rifat Kassis</i>	52

*...for at lyse for dem, der
sidder i mørke og i
dødens skygge,*

*og lede vore fødder ind
på fredens vej*

Lukas 1:79

Julebudskab 2020

Af H.B. Patriark Michel Sabbah

Kristus blev født. Kom, lad os tilbede ham.

Kristus blev født for vores skyld; kom, lad os blive oplyst af hans lys.

Det er dette store mysterium, vi mediterer over, når vi fejrer vor Herre Jesu Kristi fødsel:

"Han var i begyndelsen hos Gud. Alt blev til ved ham, og uden ham blev intet til af det, som er. I ham var liv, og livet var menneskers lys. Og Ordet blev kød og tog bolig iblandt os, og vi så hans herlighed, en herlighed, som den Enbårne har den fra Faderen, fuld af nåde og sandhed."

(Johannes 1,2-4;14)

Han blev født i Betlehem, ydmyg og fattig. Der var ikke plads til ham i menneskers hjem. Ved hans fødsel blev en ny fred født på jorden og englene sang deres nye budskab i himmelen:

"Ære være Gud i det højeste og på jorden! Fred til mennesker med Guds velbehag!" (Lukas 2,14)

Julen er det nye lys for menneskeheden, som leder *"vore fødder ind på fredens vej"*. Ja, fred trådte ind hos mennesker og fyldte deres hjerter. Kærlighed kom for dagen. *"Og det håb gør ikke til skamme, for Guds kærlighed er udgydt i vore hjerter ved Helligånden, som er givet os"* (Rom. 5,5). Hvert menneske kunne se både sig selv og sin broder og søster i Guds billede. Guds lys opfyldte manges hjerter og sind.

Men det modsatte er også tilfældet. Endnu er forholdet mellem mange mennesker præget af krig, død og had. Også i dette Hellige Land, hvor julens lys skinnede, hvor profeterne profeterede, hvor Gud talte og sendte sit lys, også her dræber Kain fortsat sin broder Abel. Mange i vores land befinder sig endnu i det gamle mørke, som genererer uretfærdighed, blindhed og forhindrer ét folk i at se Guds billede i et andet folk. Mange, som ikke ser Guds billede i næsten, gør næsten til en fjende og bliver selv sin brors og søsters morder.

"Lyset, det sande lys, som oplyser ethvert menneske, var ved at komme til verden. Han var i verden, og verden var blevet til ved ham, og verden kendte ham ikke. Han kom til sit eget, og hans egne tog ikke imod ham." (Johannes 1,9-11)

Disse vers beskriver vores situation i dag. Her kom lyset til hvert menneske, lyset igennem hvilket verden blev til, og dog består mørke og uretfærdighed. Her *"kom lyset til hans egne og hans egne tog ikke imod ham."* Lige fra begyndelsen består accept og fremmedgørelse i vores land og afslører, hvordan menneskeheden fortsat eksisterer i et land af liv og død, af had og kærlighed, af krig og fred. Fredens fyrste blev født i vores land. De ydmyge og hyrderne kendte ham. De hørte englenes stemmer og kom til Betlehem. De så, og de troede på Guds mysterium og tilbad. Kong Herodes var der også. Han hørte også de gode nyheder fra De Vise Mænd, men han så ikke. Han gjorde sig selv til de uskyldiges drabsmand.

I vort land kom Kristus *"for at lyse for dem, der sidder i mørke og i dødens skygge, og lede vore fødder ind på fredens vej."* (Lukas 1,79). Nogle af os har fundet vejen til fred. Andre af os fortrækker stadigvæk krigens vej og undertrykkende magt. Vort land så lyset, men de mægtige så det ikke, og de blev heller ikke ledt ind på fredens vej. I Betlehem fejrer vi også jul i år. Vi fylder vore sind, vore hjem og vore børn med julens glæde. Men samtidig hermed glemmer vi ikke vor lidelse og vort lands lidelse. Vi gør det til en del af vor fejring og vor bøn. Vi løfter det op til Gud og siger: Herre forbarm dig. Du er den almægtige, alle tings skaber og Herre over alle ting.

Ligesom Jesus for to tusinde år siden blev født i vort land til Guds tid og efter Guds vilje, således også i dag: Jesus vil blive født til Guds tid og efter hans vilje. Fred og retfærdighed vil blive født. Jævne mennesker vil se og skabe fred. Herskerne og de mægtige ser ikke. De hævder, at de skaber fred, men de skaber krig.

Hvorfor er fred fraværende, selv om alle ønsker fred? Fordi de mægtige ikke ønsker Guds fred, der er grundlagt på retfærdighed og lighed mellem alle Guds børn. De baserer deres fred på deres magt og penge og kærer sig ikke om menneskets værdighed og lighed med alle ens brødre og søstre. Alle ønsker fred. Men i de mægtiges hjerter hersker stolthed, krig, mørke og uretfærdighed. Derfor har vi ikke nogen fred, som også profeten udtrykte det: *"De siger 'fred, fred!', skønt der ikke er fred"* (Jeremias 6,14).

Alle ønsker fred. Jesus Kristus blev født og bragte lys til dem, der sad i mørket. De blev i stand til at se Gud, og de kunne se alle Guds børn, fra enhver religion og nation. De formåede at blive børn af den samme, ene menneskehed, der ikke diskriminerer mellem folk, og som forkaster enhver uretfærdighed og alle former for ødelæggelse.

Men i fødslens land er der fortsat død, ødelæggelse og had. De, der fejrer jul; de, der i fødslens land tror på Gud, bør fjerne døden, ødelæggelsen og hadet og gøre landet til lysets og livets land.

De der i hele verden tror på Guds mysterium i julen – sande troende og ærlige herskere – bør kunne se lyset og handle for retfærdighed, fred og lighed i fødslens land. At opnå fred i vort land er vort ansvar og alverdens troendes ansvar. Vor fred er i sandhed i enhver troendes hjerte og i ethvert ord og enhver handling, som kirken udøver for retfærdighed, fred og lighed i vores hellige land.

På en mark her i nærheden sang englens fredens hymne, som vi gentager hvert år: Ære være Gud i det højeste og på jorden fred til alle folk, til alle dem, der søger fred, ikke til dem, der dræber deres brødre, ej heller til dem, der undertrykker. Fred på jorden for alle mennesker, der accepterer lyset og så Himmels herlighed i deres land.

Vort land har brug for fred, kærlighed og lys. I fødslens land er forholdet mellem dets to folk præget af død. Det må blive til et forhold præget af liv, grundlagt på Guds lys og kærlighed. De stærke, der hævder at eje landet, og de, der har vores fremtid og vores lands skæbne i deres hænder, må se Guds mysterium i dette land. De må få kendskab til fødslens sande betydning for menneskeheds fremtid, og for vores fremtid, vi som er indbyggere i dette land, hvor de mægtige brutalt undertrykker de fattige.

Fødslens land er lysets, kærlighedens og retfærdighedens land. De, der kan se Guds billede i ethvert menneske - de, der kan se lyset og skabe fred, retfærdighed og lighed - de vil komme til at regere og overleve i landet. Det er dem, der skal arve landet i dag og i morgen.

Glædelig og hellig jul til alle.
Kristus blev født, lad os tilbede ham.

Michel Sabbah, Patriark Emeritus

Patriark Michel Sabbah tjente som romersk-katolsk ærkebiskop og emeritus patriark fra 1987 til 2008. Han blev ordineret i 1955 i det latinske patriarkat i Jerusalem. Han var præst i en årrække inden han studerede arabisk sprog og litteratur på St. Josef Universitetet i Beirut. Han var direktør for de katolske skoler og præsident af Betlehems Universitet. I 1987 udnævnte pave Johannes Paul II ham til den første indfødte, palæstinensiske patriark i Jerusalem i århundreder. Siden 1999 har han været international præsident for Pax Christi, en katolsk organisation, der fremmer fred. Sabbah trak sig som patriark i 2008. Han er medforfatter på Kairos Palæstina dokumentet og tror på pluralisme og lighed for at bevare menneskers værdighed.

The background is a solid dark red color. On the left side, there is a faint, light red illustration of a saint's head and shoulders, facing right. The saint has a large, circular halo. A thin, light red cross is superimposed over the saint's head and shoulders. A diagonal line, also in light red, runs from the top left towards the bottom right, passing behind the saint's head. In the bottom right corner, there is a small, faint, light red illustration of a saint's head and shoulders, facing left, with a halo.

Første Søndag
i Advent

Fra østen: At lære af vismændenes visdom

Af Yousef AlKhoury

"Da Jesus var født i Betlehem i Judæa i kong Herodes' dage, se, da kom der nogle vise mænd fra Østerland til Jerusalem og spurgte: »Hvor er jødernes nyfødte konge? For vi har set hans stjerne gå op og er kommet for at tilbede ham." (Matthæus 2, 1-2)

Hvem var de vise mænd fra Østerland? Hvad kan vi lære om dem og af dem? Den koloniale (mis)tolkning af folk fra østen har i århundreder været urovækkende. Edward Said analyserer i sit mesterværk "Orientalism" (1978) de måder vestlige orientaler havde romantiseret Orientens folk. Orientalisterne, hvoraf nogle var missionærer, betragtede østens folk som barbariske og uciviliserede analfabeter. Mange nationer har opnået frihed fra kolonimagterne, men kolonialismen er stadig virkeligheden for palæstinenserne, hvis land er præget af den israelske besættelse og af kristne zionister og mange vestlige mediers fejlfremstilling. I årtier blev palæstinensere beskrevet som blodtørstige terrorister, en nation uden historie og et folk, der ikke formåede at regere sig selv. Palæstinensere var trods alt, for folk i vesten, østens folk.

Overraskende, og til forskel herfra, beskriver evangeliet – og især julehistorien – et andet billede af østens folk. Den fortæller historien om tre vise mænd, der kom fra østen for at bevidne fødslen af jødernes konge. Hvad kan vi lære af disse vise mænds komme? Hvorfor betyder deres besøg så meget, at Matthæus dokumenterede det?

Nogle arkæologer og historikere forestiller sig, at de vise mænd var nabatæiske arabere. Justin Martyr, den palæstinensiske kirkefader, der blev født i det andet århundrede, mente, at det var arabere. Især da gaverne, der blev skænket til Jesus, stammer fra den arabiske ørken. Matthæus' beskrivelse af de vise mænd står i modsætning til den stereotype beskrivelse orientaler havde af folk fra østen. Vise mænd fra østen stod i høj kurs i oldtiden, endda ophøjet til status som konger. De formåede at læse stjernernes, kometers og astronomiske legemers bevægelser. De forstod deres kosmiske, metafysiske og åndelige betydning. I denne adventstid kan vi lære noget gammel visdom fra dem.

Følg Gud

Gud følger sit folk og overskrider grænserne mellem øst og vest, nationaliteter og etnoreligiøs centrisme. Gud er, trods alt, universets og alle nationers Gud. Gud opmuntrede tre ikke-jødiske vise mænd til at følge en stjerne/komet for at bevidne en mirakuløs begivenhed, der skulle komme til at ændre historiens gang. Mens datidens jøder var blinde for himmelens tegn og ikke kunne se deres konges fødsel, åbnede Gud de arabiske/nabatæske vismænds øjne. Det er fascinerende, at de tre ofrer gaver og tilbeder Jesus. Jeg tænker, at budskabet Matthæus ønskede at formidle, er, at Gud ikke blot er jødernes konge, men alle nationers konge. Vi kan ikke indskrænke Gud til ét land, én etnisk gruppe, én religiøs tradition eller én bestemt teologi. Nogle påkalder sig en eksklusiv ret til land og til Gud. De har ikke lært af vismændene, at Gud er Gud for alle folk og universets Herre.

Modstå undertrykkende konger

Gud giver folk visdom til at modstå imperier. Da Herodes, konge af Judæa, fik at vide, at jødernes konge var født i Betlehem, blev han bange for at miste sin trone. Han bad vismændene om at føre ham hen til Jesus-barnet. Vismændene efterkom ikke Herodes ordre. I kraft af en guddommelig inspiration forstod de Herodes onde hensigter. At ignorere ordrer udstedt af undertrykkende systemer er en form for aktiv modstand. Politiske og religiøse ledere var på den anden side bange for at miste deres privilegier, deres herredømme og magt. De håbede på at opretholde status quo. De forsøgte at udslette truslen ved at dræbe jødernes nyfødte konge. Vismændene var tro mod deres opgave. Ved at trodse Herodes befaling beskyttede de det sårbare Jesus-barn mod imperiets brutalitet. I vores verden forventer undertrykkende systemer, at folk adlyder. Af vismændene må vi lære at beskytte de sårbare og yde imperiet kreativ modstand. Kreativ modstand mod undertrykkelse er kernen i Kairos Palæstina dokumentets værdisæt.

Yousef AlKhour er kristen, palæstinensisk araber. Han er født i Gaza i en kristen familie, der har en lang tradition for at tjene i den græsk-ortodokse kirkes præsteskab i Palæstina. Han er lektor i bibelske studier på Bethlehem Bible College, hvor han fik sin første akademiske grad i bibelske studier og kristen oplæring. Han har også en MA fra Alliance Theological Seminary, NY. For tiden skriver han på en Ph.D. om kontekstuel bibelsk fortolkning ved Amsterdams Vrije Universitet. Yousef er medlem af Christ at the Checkpoint - Young Adults, Global Kairos for Justice, og Academic Alliance for Interfaith Dialogue in Palestine. Han har bidraget til to bøger: *Majority World Theologies* og *Refugee Diaspora* (2018), foruden adskillige artikler på arabisk og engelsk. Yousef er dybt optaget af kontekstuelle teologier, holistisk mission, fredsskabelse og fortalervirksomhed. Han er gift med Merns og de bor i Betlehem, Palæstina.

“I lyset af denne virkelighed er vi klar over, at det påhviler os som kristne at optræde beslutsomt. Kirkens væsen, den kristne tros integritet og evangeliets troværdighed er på spil. Vi erklærer, at støtte til undertrykkelsen af det palæstinensiske folk er synd, hvad enten den er passiv eller aktiv, i tavshed, tale eller handling. Vi fastholder, at kristen støtte til zionismen, som en teologi og ideologi, der legitimerer ét folks ret til at nægte et andet folk dets menneskerettigheder, er i modstrid med den kristne tro og et groft misbrug af Bibelen.”

“Giv os Håb” dokumentet

Med kærlig hilsen fra Betlehem til verden

Af pastor Moss Ntlha

Vor Herres Jesus Kristus fødsel i Betlehem stiller verden overfor et valg. Englene forkyndte, at han er Messias, og alle må bestemme sig for, hvordan de vil forholde sig til ham. Som kristne tilslutter vi os hyrderne, der hørte englenes glædelige budskab: "Frygt ikke! Se, jeg forkynnder jer en stor glæde, som skal være for hele folket: I dag er der født jer en frelser i Davids by; han er Kristus, Herren" (Lukas 2, 10-11)

Hvor glædeligt er ikke denne nyhed, at alle jordens folk må have et håb i Kristus. For jøde som for hedning er en ny dag oprunden, der kalder alle til en ny nådens pagt. Der er ikke noget udelukkelsesprincip for nogen, der ønsker at tilegne sig denne nåde igennem tro.

Fra sin fødsel og igennem hele sit liv lærte Jesus, at et nådeår var kommet fra Herren. I ham var Gudsriget ved at bryde ind i menneskehedens historie, idet den indførte et nyt værdisystem grundlagt på menneskehedens forsoning med Gud og næsten. Sagt på en anden måde: I Kristus brød fremtiden ind i nutiden og forudskikkede, hvordan alle nationer en skønne dag vil tilbede den sande Gud.

Hvor trist er det ikke, at dette glørværdige håbsbudskab ofte er blevet kapret og manipuleret for at tjene sekteriske interesser. Den kristne missionshistorie er fuld af eksempler på kommercielle, politiske, kulturelle og religiøse projekter, der bruger kristendom til at underkue Gudsrigets interesser og fremme de magtfuldes interesser.

Som sydafrikaner har jeg på første hånd oplevet, hvordan det gode budskab om vor Herre Jesus af durkdrevne og ugudelige politikere og deres beundrere både hjemme og ude er blevet brugt til at tjene apartheid. Ikke alene brystede arkitekterne bag apartheidstyret sig af at være kristne. De forstod det som deres opgave at drive mission blandt de indfødte. Dette miskrediterede selv sagt Jesus i mange afrikaneres øjne, fordi disse missionærer, der egentlig skulle være Jesu vidner, misrepræsenterede og forrådte ham på væsentlige måder.

Heldigvis kan Gud styrte tyranner - uanset hvor magtfulde de giver sig ud for at være. Gud transformerer onde systemer for at fuldføre sin mission som opsummeret i Lukasevangeliet:

"Herrens ånd er over mig, fordi han har salvet mig. Han har sendt mig for at bringe godt budskab til fattige, for at udråbe frigivelse for fanger og syn til blinde, for at sætte undertrykte i frihed, for at udråbe et nådeår fra Herren." (Lukas 4, 18-19). Derfor skal verdens folk ikke se forgæves efter håb hos Jesus.

Det er ironisk, at en besøgende i Betlehem i 2020 må observere, at dette sted, der har indgydt håb hos millioner overalt i verden, har så lidt håb at byde på for dets egne indbyggere. Det følgende er fortsat kendetegnende for indbyggernes dagligliv i Betlehem:

- Forsat besættelse, undertrykkelse og umenneskeliggørelse fra staten Israels side.
- Brud på menneskerettigheder og fængsling af mange, herunder mindreårige.
- Åbenlys racisme, der i Guds navn retfærdiggør tyveri af land og misbrug af magt.
- Medskyldighed fra et forbavsende stort antal kristne i hele verden, der burde kende Gudsrigets værdier, men er forblændet af staten Israels politiske manøvrer og statens vigtigste allierede, USA.

Den globale kristenheds meddelagtighed i zionismens politiske projekt stiller spørgsmålstejn ved den vestlige kirke og discipelskabets natur. Man skulle tro, at det var almenviden, at det at elske Gud er at elske ens næste, også når næsten tilfældigvis er palæstinenser. I stedet er der mange, der accepterer overgreb mod palæstinensere ud fra en misforstået tro på, at det er nødvendigt for at forberede Jesu genkomst! Det får vidtrækkende konsekvenser for kristen mission i verden. For de, der er blevet forblændet af den kristne zionisme, har svært ved at forkynde, som skrifterne gør det, at *"Gud elskede verden således, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortæbes, men have evigt liv."*

Den missiologiske omkostning ved den kristne zionisme er, at den ødelægger muligheden for troværdigt at repræsentere Jesus i verden, for ikke at tale om i de lande, der huser palæstinensiske flygtninge, der er blevet frataget retten til at vende tilbage.

Pastor Moss Ntlha er generalsekretær i Evangelical Alliance of South Africa og formand for forskellige kirkelige initiativer til retfærdighed, forsoning og transformation i det sydafrikanske samfund. Dette indbefatter Kairos Sydafrika, som udspringer af Kairos-dokumentet udgivet af sydafrikanske aktivister og offentlige teologer i midt 80'erne med henblik på teologisk at underminere apartheid. Han står også i spidsen for South African Christian Leadership initiative, hvis hovedformål er at engagere erhvervslivet, regeringen og civilsamfundet og kirker bredt i fremme af social retfærdighed og det fælles gode. Moss har talt ved internationale konferencer omkring tros- og retfærdighedstemaer. Han er gift med Khumo, og de er velsignet med to børn. Han er præst i en lokal menighed i Randfontein, vest for Johannesburg.

Overvej følgende

Civil ulydighed, græsrodsprotester, disinvestering, satire.
Lav en liste over andre former for modstand mod politikere og ledere af undertrykkende systemer. På hvilke måder kan disse former for modstand ses som udtryk for ens tro?

Bed om

Universets og alle folkeslags Gud: Lær din kirke, hvordan den skal modstå undertrykkelse på måder, som udtrykker din kærlighed. Herre, hjælp os med at udøve retfærdighed, kærlighed og omsorg og at være fortalere for de marginaliserede i vores samfund. Dit rige komme på jorden, som i himmelen. Amen.

Handling

Forpligt dig til at udøve én modstandshandling i adventstiden.

Anden søndag
i Advent

“Vor samhørighed med dette land er en medfødt ret. Det er ikke kun et ideologisk eller teologisk spørgsmål. Det er et spørgsmål om liv eller død. Der findes dem, der er uenige med os – og endda betegner os fjender – udelukkende fordi vi erklærer, at vi ønsker at leve som frie mennesker i vort land. Vi lider under besættelsen af vort land, fordi vi er palæstinensere. Og som kristne palæstinensere lider vi under nogle teologers forkerte fortolkning. Stillet overfor dette er det vores opgave at beskytte Guds ord som kilde til liv og ikke til død, så evangeliets ”godt nyt” forbliver, hvad det er: ”Godt nyt” for os og for alle. Over for de, der bruger Bibelen til at true vor eksistens som kristne og muslimske palæstinensere, fornyr vi vores tro på Gud, fordi vi ved, at Guds ord ikke kan være kilden til vores udryddelse.”

*Kairos Palæstina Dokumentet
Sandhedens Øjeblik, Kapitel 2.3.4*

Hyrderne er her stadigvæk

Af Yusef Daher

I den samme egn var der hyrder, som lå ude på marken og holdt nattevagt over deres hjord. Da stod Herrens engel for dem, og Herrens herlighed strålede om dem, og de blev grebet af stor frygt. Men englen sagde til dem: »Frygt ikke! Se, jeg forkynnder jer en stor glæde, som skal være for hele folket: I dag er der født jer en frelser i Davids by; han er Kristus, Herren. Og dette er tegnet, I får: I skal finde et barn, som er svøbt og ligger i en krybbe. (Lukas 2, 8-12)

Hyrdernes børnebørn befinder sig stadigvæk i den lille landsby Beit Sahour, der ligger øst for Betlehem. Siden Jesu tid er deres efterkommere blevet kaldt palæstinensiske kristne. Deres forfædre boede her, længe før folk kendte Gud, længe før kristendom og islam. De er her stadigvæk, selv efter alle fremmede besættelser. Deres blod er etnisk blandet, deres tro har udviklet flere lag og deres kampe har bestået mange prøver. Hyrderne, der var vidner til Ordets fødsel, blev trofast i deres by og gav budskabet videre til hele verden. Deres børnebørn bor her og i hele Palæstina og Israel. De holder en olivengren i den ene hånd og historien om Jesus i den anden. Måske er de fleste af dem ikke længere hyrder, men de er stadigvæk trofaste og levende vidner om Kristi lære og Det Nye Testamente.

Disse børn af de første hyrder har overvundet alle mulige militære angreb og besættelser. Hver gang jeg besøger byen, bliver jeg mindet om deres heroiske standhaftighed overfor diskrimination og besættelse. Disse mennesker var de første, der udøvede civil ulydighed mod israelske politikker i 1980'erne, den første Intifada. De betalte en høj pris for at holde fast i deres værdier om lighed for alle Guds børn. Deres slagord dengang var "et menneske en stemme", "ingen beskatning uden repræsentation". De så Palæstina som et inklusivt land, hvor alle var lige. Ved århundredeskiftet modstod de ikke-voldeligt de ulovlige bosættelser ved at bygge på kirkens jorde overfor det israelske byggeri, der krøb frem mod udkanten af deres by (Jabal Abu Ghneim og Har Homa).

Fra disse mennesker og deres søstre og brødre og deres gejstlige, kom Kairos Palæstina dokumentet, et budskab om tro, håb og kærlighed midt i palæstinensisk lidelse (www.kairospalestine.ps; betlehemsvenner.dk). Det var dem, der opfordrede til kreativ modstand: At elske sin fjende er at befri ham fra hans synd. At elske Israel er at hjælpe det med at afslutte dets grusomheder og ulovlige besættelse. Hyrderne er her stadigvæk og bærer budskabet fra englene videre:

*Ære vær Gud i det højeste og på jorden!
Fred til mennesker med Guds velbehag!" (Lukas 2, 14)*

Som de udtrykker det i Kairos Palæstina dokumentet, tror de palæstinensiske kristne på, at Gud tager sig af alle sine børn. Derfor arbejder de for at få besættelsen afsluttet. De står op imod racisme og diskrimination for at fred kan blive et vilkår på jorden i overensstemmelse med Guds vilje.

Yusef Daher: *Født i Jerusalem i 1966, Daher er Generalsekretær i Jerusalem Inter-Church Center of the Heads of Churches of Jerusalem in association with the World Council of Churches and the Middle East Council of Churches. Han har en masters i Pilgrimage and Tourism fra London Metropolitan University. Han er en af forfatterne til Kairos Palæstina dokumentet "Sandhedens Øjeblik". Tourism Reference guide for Negotiations Affairs Department of the PLO, 2014. Tourism team leaders for Jerusalem Multi-Sector plan 2008. Yusef er også Executive Director of the Arab Hotel Association and the Holy Land Incoming Tour Operators Association, der repræsenterer den private palæstinensiske turismesektor i mange sammenhænge.*

“Vi har udfærdiget dette opråb ud fra en bekymring for begge folks fremtid. Med Kairos Palæstinas ord er vort kald rodfæstet i kærlighedens logik, der søger at frigøre både undertrykkeren og den undertrykte, for at skabe et nyt samfund for alle landets folk. Vi fastholder det håb, der kom til udtryk i Kairos dokumentet: At palæstinensere og israelere har en fælles fremtid”

“Giv os Håb” dokumentet

Engle og hyrder, dengang og nu

Af pastor Eilert L. Rostrup

Engang mødte jeg englene. I Palæstina. I Beit Sahour, "Hyrdernes hus." Og jeg hørte deres sang om gode nyheder og fred. Jeg bemærkede, hvordan de mobiliserede nye sendebud – engle – for retfærdighed og værdighed. Jeg så dem på vej ud for at finde og tjene de sårbare; dem uden stemme; dem, der ikke har noget ordentligt sted at bo; dem, der er lukket ude. Disse sårbare var børn og unge, som bliver ofre for besætternes vold, når de nægtede at opgive deres håb og deres visioner om frihed. Englene jeg så? Medarbejdere og frivillige i Østjerusalems KFUM på Hyrdernes Mark Centret i Beit Sahour.

De tjente også som hyrder, der var beredte og på vagt mod onde trusler om natten. Igennem årene har de bragt gode nyheder til børn, unge og familier, som er ofre for besættelsens mørke, undertrykkelse og vold fra militæret og bosætterne. Godt nyt om en ny mulighed for liv og værdighed på trods af de fysiske og følelsesmæssige sår, som deres palæstinensiske landsmænd bærer på. Gode nyheder om, at deres retfærdige modstand mødes med omsorg, kærlighed, bekræftelse og genoprettelse. Gode nyheder om, at deres historier føjer flere stemmer til det ustoppelige kor, der proklamerer fred og retfærdighed og kærlighed på jorden.

Den kommer.

Vi bygger den. Den er her allerede. I hver eneste sårbar, kæmpende, stemmeløs udstødt, der gør krav på hans eller hendes ret til at være til. At være et menneske med lige rettigheder. At være sat fri med muligheder og ansvar. At være i deres eget land.

Den gamle historie om hyrder og engle er for fremmedartet, for usædvanlig til at jeg kan danne mig et konkret billede af det i min hjerne. Jeg har ikke noget imod engle. Måske kan nogle opleve dem. For mig er det nok, at hyrderne på marken mødte og udvekslede med nogle ukendte, fremmede personer. Det kan godt være, at et overjordisk, svævende, mangestemmigt kor kan synge. Men skønheden i fuglenes sang, fårekillingernes rytme, vinden, der bølger som et langt strøg hen over en harpes strenge og nattens stille symfoni er himmelsk musik nok for mig. Jeg ville elske at se en stjerne, der bevæger sig som et fjernstyret neonlys og blinker sit signal over et bestemt sted. Men jeg kan godt nøjes med at blive informeret af en venlig lokal om den vej, jeg skal vælge. En sådan hjælpsomhed varmer min sjæl, som om det var en stjerne, der blev tændt kun for mig.

Jeg har ikke noget imod historien om hyrderne i natten. Jeg kan endog blive bevæget og føle et vist slægtskab, når den romantiserede udgave afbilledes i malerier og andre visuelle tableauer. Jeg hverken tror på historien eller benægter den. Men den energi, der slår mig med forbavselse, opmærksomhed, refleksion, glæde og håb stammer fra et bestemt element i fortællingen. Fra den gode nyhed om kærlighed og forvandlende retfærdighed, at Gud bringer os lys i den mørkeste nat. Fra mandatet til englene og hyrderne og til os alle om at virke for retfærdighed og fred i verden. Fra den solidaritet og den magt, der kommer til udtryk i et barns fuldstændige sårbarhed uden hæere eller rigdom eller VIP-forbindelser – eller selv moralsk fejlfrihed, eftersom hans mor kun var trolovet og ikke lovformeligt gift.

Hvad der skete for nogle enfoldige hyrder midt om natten på markerne udenfor Betlehem kan genfortællendes som en charmerende historie, indpakket i sød musik og lys. For mig er det en historie, der åbenbarer de gode nyheder: tro, håb og kærlighed. Kairos budskabet. Den gode nyhed om tro på en højere sandhed, der bekræfter værdighed, ret og retfærdighed for de mest undertrykte og for alle. De gode nyheder om håb, en vision om en afslutning på uretfærdighed, undertrykkelse og besættelse. Den kommende fred på jorden. Troen på en retfærdighed, der opbygger gensidighed, lighed og sameksistens i stedet for fjendtlighed. Den gode nyhed om kærlighed, der handler om at transformere både undertrykkeren og den undertrykte så de må få et nyt forhold til hinanden.

Budbringeren eller englen bragte den gode nyhed. Hyrden handlede med tillid og forlod sit vante sted (hans tryghedszone?) og slog sig ned hos det hjemløse og sårbare barn. Ligesom folk i Beit Sahour og andre palæstinensiske samfund gjorde helt praktisk under den første Intifada. Og har gjort flere gange siden da. Og gør det hele tiden. Under den første Intifada førte borgerne i Beit Sahour an i en dristig, civil ulydighedshandling, hvorved de risikerede, at deres forretninger, ejendom, fabrikker og maskiner blev ulovligt beslaglagt af de israelske besættelsestropper. Håbet og længslen efter frihed var deres 'ledestjerne' og 'englekald'. For mig består inkarnationens under og mysterium i solidaritet og modstand mod magt.

At fremme de gode nyheder er at tage hen og se, ydmygt at bekende min og vores fælles medskyld, modigt at slutte sig til nutidens budbringerne: de, der ukueligt og stædigt bliver på deres jord. De, der uophørligt bliver ved med at råbe til verden, for at vi skal se sandheden om det, der foregår. De, der i deres sårbarhed og afståelse fra vold forpligter sig og udfordrer os alle til at handle med den nye og anderledes kærlighedens logik igennem boykot, disinvestering og sanktioner, så en retfærdig fred må komme.

Advent. At se frem til det, der kommer, visionen om befrielse. At slutte sig til budbringernes kor, der kræver handling, fordi den gode nyhed om tro, håb og kærlighed ikke lader andre muligheder stå åbne.

Eilert L. Rostrup; Norsk teolog. Har arbejdet siden midten af 80'erne med partnerskabsprogrammer med civilsamfundsorganisationer i Asien, Afrika, Latinamerika og Mellemøsten. Professionel karriere omfatter: sognepræst i Oslo (Den norske Kirke) 1983-1988; vice-generalsekretær i Norges KFUM og KFUK 1988-1992; International direktør for Y-Global (bistandsorganisation) 1992-2006; direktør for Karibu Fonden, Oslo 2007- Igen gennem hele sin professionelle karriere har han været nært involveret med civilsamfundsorganisationer i specifikke konfliktområder som Sydafrika, Filippinerne, Sri Lanka, Irak og med israelske og palæstinensiske sociale bevægelser og økumeniske initiativer siden begyndelsen af 1990'erne.

Overvej følgende

Hvor hører du genlyd af englenes forkyndelse af gode nyheder? Hvem er hyrderne i dit liv, der står vagt mod livets onde trusler?

Bed om

Gud det højeste, jeg tilslutter mig englenes kor, der synger "Ære være dig!" Giv mig mod til at dele den gode nyhed om din gunst med de mennesker, som jeg møder i dag.
I fredsfyrstens, vor Herres Jesu navn, amen.

Handling

Send en besked eller ring til nogen i dit liv, som har været en god hyrde, der stod vagt og var villig til at løbe en risiko for sandhed og retfærdighed.

The background is a solid dark red. On the left side, there is a large, faint, stylized illustration of a figure, possibly an angel or saint, with a halo. A thin, light-colored cross is superimposed over the figure. A diagonal line runs from the top right towards the bottom left, crossing the figure and the cross.

Tredje søndag
i Advent

“Vort budskab til det internationale samfund er at standse princippet om «dobbelte standarder» og insistere på de internationale resolutioner omkring det palæstinensiske problem med hensyntagen til alle parter. Selektiv gennemførsel af international lov truer med at gøre os sårbare overfor junglens lov. Det legitimerer udsagn fra visse bevæbnede grupper og fastslår, at det internationale samfund kun forstår magtens logik. Vi beder derfor om svar på det, som de civile og religiøse institutioner har foreslået, og som vi har nævnt tidligere: Påbegyndelsen af et system med økonomiske sanktioner og boykot rettet mod Israel. Vi gentager, at dette ikke er hævn men derimod en seriøse handling for at nå en retfærdig og definitiv fred, der kan afslutte den israelske besættelse af Palæstina og andre arabiske landområder, og som vil garantere sikkerhed og fred for alle.”

*Kairos Palæstina Dokumentet
Sandhedens Øjeblik, Kapitel 7*

Når du tænder dit adventslys...

Af Mira Rizeq

Når vi nærmer os jul, mindes vi igen og igen Kristi fødsel, håbets fødsel og symbolet på retfærdighed. Vi palæstinensere er ret langt fra at være håbefulde. Vi lever fortsat under kolonialisering og en tilstand af vedvarende, alvorlig uretfærdighed. Og som om det ikke var nok, velsignede USA's præsident tidligere på året Israels nye annekteringsplan for Vestbredden, idet han gav grønt lys til den israelske regering til at iværksætte implementeringen allerede fra april 2020. Selvom Israel har erklæret, at annekteringen er udsat, virkelig gøres planen de facto under andre former og strategier.

I virkeligheden har annektering været i gang siden Vestbredden og Gaza blev besat. Mere af Vestbreddens jord eroderer, flere bosættelser opføres, flere hjem jævnes med jorden og flere familier med kvinder, ældre og børn fordrives. Frihedskæmperne, som holdes i israelske fængsler, lever fortsat under strenge forhold, men håber, at de bliver frigivet, inden de rådner op. Bosættere, der beskyttes af den israelske hær, retter uhørte angreb mod ubevæbnede civile, især bønder, som forgæves kæmper for at beskytte deres jord mod tvungen konfiskering.

Oveni dette er palæstinenserne ramt af COVID-19. De palæstinensiske områder lider fortsat. De palæstinensiske myndigheder, som råder over et meget begrænset sundhedssystem, dårlig infrastruktur og stadigt skrumpende ressourcer, er dårligt forberedt på at forholde sig til den form for ulykke. Gaza er fortsat lukket ned, med begrænset elektricitet, et knapt nok fungerende sundhedssystem og voksende fattigdom og marginalisering.

COVID-19 udbruddet begyndte i Betlehemdistriktet. Jeg spørger mig selv, om dette er tilfældigt. Er Gud i gang med at prøve palæstinenserne udholdenhed og modstand i byen, hvor Kristus blev født? Under de tidlige stadier af COVID-19 var Betlehem lukket ned i mere end to måneder, og folk levede under vanskelige forhold, idet de overlevede, tilpassede sig, bad, stod imod med værdighed og vedholdenhed, kæmpende for at opretholde deres fysiske og mentale sundhed. Denne globale krise bringer en ny dimension ind i vores kamp for at overleve, denne gang med uforudsigelighed og frygt.

Frygt, fordi denne pandemi har afsløret mere af de uretfærdige, globale strukturer og mange regerings uretfærdige dagsordener. Frygt, fordi regeringer ikke formår at respondere med held på COVID-19. Frygt, at der ikke vil være ressourcer til rådighed for en sådan pandemi. Frygt for yderligere dehumanisering. Vi har set store lande og supermagter, der står magtesløse overfor COVID-19. Dette udfordrer os til mere end nogensinde at afsløre disse uretfærdige strukturer og arbejde for at forandre dem. Det er kun med den globale solidaritet med mennesker og bevægelser, der tror på og arbejder for dette, at vi kan udrette det. Som frie borgere i verden er vi forpligtet til at sørge for, at de globale ressourcer stilles til rådighed for en retfærdig udvikling og nationernes velfærd, i stedet for at bruge dem på krig og overgreb.

KAIROS Palæstina blev skrevet på et af de mørkeste tidspunkter i Palæstinas historie. Som der står i dokumentet "blev det skrevet i 2009, hvor vi ønskede at se Guds nådes ære i dette land og i dets folks lidelser." Dokumentet fremhæver de teologiske dyder: tro, håb og kærlighed, der udgør kernen i det kristne evangelium, og bekræfter, at modstand mod uretfærdighed og undertrykkelse er solidt funderet i disse principper. KAIROS er både et frygtsomt råb i en mørk tid og en stærk bekendelse til et uudslukkeligt håb.

Ligesom alle palæstinensere bliver kristne palæstinensere presset til at miste håb og tro hver dag, hvor deres rettigheder overtrædes: retten til at leve i frihed, værdighed og retfærdighed; retten til suverænitet og dannelsen af en selvstændig stat. Disse rettigheder synes fjerne. Det internationale samfund er forvirret og tavst. Regeringer i hele verden støtter 'normaliseringsprocessen', selvom besættelsen opretholdes og undertrykkeren fortsætter med overalt at fastholde alle slags overgreb. Hvordan fremmer det freden? Kan vi i denne tid, hvor vi forbereder os på fødslen, som

symboliserer håb og lys, opretholde dette håb? Vil vi kunne se lys for enden af tunnelen? Når I tænder jeres lys og lytter til kirkeklokkerne i denne adventstid, så husk venligst på os her i Det Hellige Land, landet hvor Fredsfyrsten blev født. Husk, at det er Gud, der bringer lys ind i mørket – på uventede steder og på uventede måder. Husk, at vi selv kan blive til velkomstbål for hinanden i imperiets skygger. Når I tænder jeres lys i denne adventstid, beder vi jer huske på de fattige, de lidende og de hjemløse. Vi har brug for mere end jeres tårer af sorg og vrede, taler og opråb.

Vi har brug for, at alle mennesker, der tror på retfærdigheden, "skal øve ret og retfærdighed og befri den udplyndrede fra undertrykkeren; I må ikke udnytte den fremmede, den faderløse og enken; I må ikke øve vold og ikke udgyde uskyldigt blod på dette sted." (Jeremias 22,3). Det koster at arbejde for retfærdigheden. Kan vi udfordre os selv og bære den omkostning, eller overgiver vi os?

Mira Rizeq er kvinde og NGO leder med over 30 års solid lokal og international erfaring, især i NGO sektoren og i menneskerettigheds/fortalervirksomhed. Mira har været ansat i flere lokale og internationale NGO'er, FN institutioner og Verdensbanken på områder som projektudvikling, strategisk planlægning, god regeringsførelse, monitorering og evalueringer, især med fokus på kvinders myndiggørelse og rettighedsprogrammer. Hun har sammen med andre akademiske NGO ledere og professorer fra USA stået bag et kursus for NGO ledere i Mellemøsten ved universitetet i Toledo, Spanien i to år i begyndelsen af 2000-tallet. Hun har været et aktivt medlem af Den Nationale Komite for Kristne Organisationer i Palæstina, er stærk talskvinde for Fred og Retfærdighed globalt og lokalt indenfor den økumeniske bevægelse, har tjent i 8 år som bestyrelsesmedlem af Global Ministries board (United Church of Christ/Church of the Disciples) og er en af grundlæggerne af Joint Advocacy Initiative af EYMCA og YWCA Palæstina, såvel som medlem af den lokale WCC Palestine/Israel Ecumenical Forum (PIEF).

“Denne udvikling afliver endegyldigt illusionen om, at Israel og verdens magter agter at forsvare det palæstinensiske folks ret til værdighed, selvbestemmelse og fundamentale menneskerettigheder, der er garanteret af international lov, herunder palæstinensiske flygtninges ret til at vende tilbage. Tiden er inde til, at det internationale samfund anerkender, at Israel efter international lov at dømme er en apartheid stat.”

“Giv os håb” dokumentet

Hvad ville Jesus sige til de stadigt undertrykte; hvordan ville han holde liv i deres håb i dag?

Af pastor Inbaraj Jeyakumar

Fornylig stødte jeg på følgende mundheld: "Gør som Gud. Bliv menneske!" Måske rummer denne ene linje dybden i Guds omsorg for menneskeheden. Ved at lade sig inkarnere ind i den menneskelige race indlevede Gud i Kristus sig i vores virkelighed. Han blev en af os. Men den menneskelige virkelighed er plaget af, hvad nogle kalder synd, eller rettere: en forvrængning af de gode hensigter, Gud har med menneskeheden. Denne forvrængning ses i mange skikkelser i dag, millioner af år efter at menneskeheden blev til. Den ses i misundelse, had, vold, undertrykkelse, tvang, udstødelse og fortsat fragmentering af samfundet, idet menneskeheden trænges længere og længere væk fra Guds gode hensigter.

Gud, der trådte ind i denne verden i Jesu skikkelse for 2000 år siden, var meget bevidst om de mørke og brudte realiteter mennesker levede under. Således kunne Gud omfavne hvert et liv på jorden og skabe radikal forandring. Jesus blev født som flygtning og fandt sit første hjem blandt kvæg og ydmyge immigrantforældre. Dette var ikke blot en ydmyg handling, men en solidaritetshandling. I sit liv og i sin tjeneste optrådte han de mest betydningsløse steder – sammen med spedalske, syndere, enker og fremmede, hvoraf mange enten var forhadte eller direkte mishandlet.

Igennem disse ukonventionelle handlinger viste Jesus, hvad handling for de marginaliserede betyder. I hans død befandt han sig side om side med kriminelle og soldater, hvorved han sikrede sig, at ingen er udenfor rækkevidden af Guds tilgivelse, fornyelse og genopretning. Hvor som helst udelukkelse blev accepteret som normen, sikrede Jesus, at i Guds styre, Guds verdensorden, er der ingen som helst diskriminering. Gennem sin opstandelse og himmelfart ændrede han livet for dem, der troede, at døden havde det sidste ord. Jesus var den endegyldige giver af håb. Og det er han også fortsat i dag.

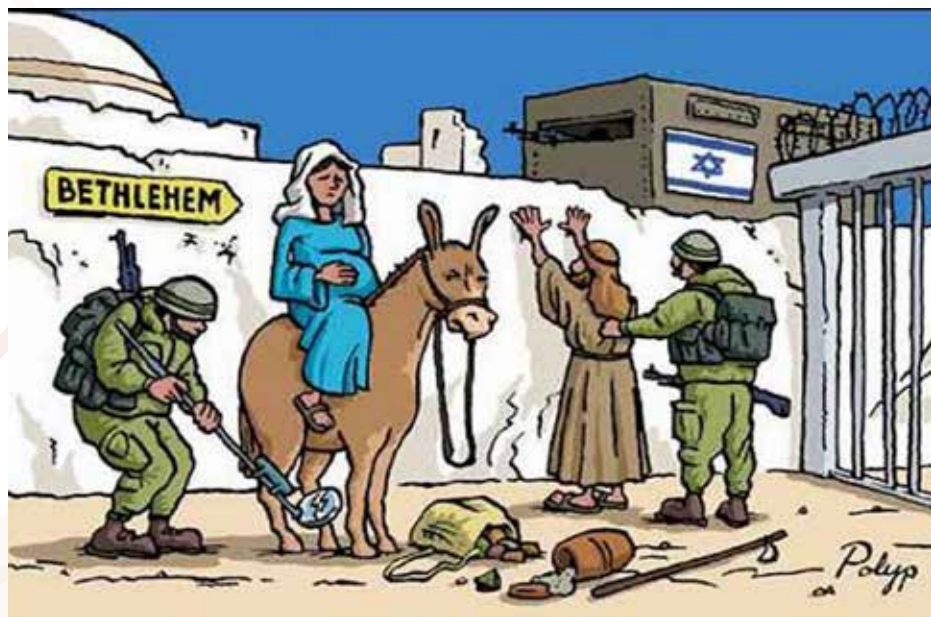
Palæstinensere i Det Hellige Land er et af de mest undertrykte folk i verden. De er ofre for globale uretfærdighedssystemer, der gør sig gældende på både politiske, økonomiske og sociale områder. Annektering og militarisering er på et alarmerende højt niveau. Samfund – især på Vestbredden – fratages selv rette til liv. Betlehem, der står som symbolet på fællesskab, er under belejring og plaget af undertrykkelse og uretfærdighed. Selvom den palæstinensisk-israelske konflikt står centralt i den globale bevidsthed, har zionistisk ideologi stadigvæk et stærkt greb om forskellige kristne grupper i verden. Det er vigtigt, at vi bestandigt er optaget af at oplyse masserne om den invaliderende effekt af en sådan splittende ideologi. Vi må fremhæve bibelske indsigter og fortælle om palæstinenserne, der er ofre for en så langvarig lidelse.

Spørgsmålet er, hvad Jesus i dag ville gøre i en sådan situation. Svaret er enkelt. Jesus ville gøre det samme, som han gjorde i sin tid på jorden. Han ville tilpasse sin gerning til det 21. århundredes specifikke behov og situationer. Jesus var aldrig ude af kontakt med virkeligheden. Han er altid tilstede hos folket. Ikke blot er hans tilstedeværelse et lysende håb. Det er hans forsikring om, at han altid er på ofrenes side. At gå tilbage til skrifterne giver håb i tider med håbløshed. Vi må begynde med at lade os trøste af Jesu, der gang på gange sagde: "Frygt ikke."

Men vi må ikke standse her, for det gjorde Jesus ikke. Han talte om fred og hvile, men tog også det næste skridt: han væltede bordene i templet, påpegede uretfærdigheden og talte imperiets magt imod. Stillet overfor misbrug, undertrykkelse og tyveri af land beder Jesus os om at stå imod og protestere med håbet om retfærdighed.

Dette håb er båret af visionen om Guds Rige, hvor der er absolut glæde, retfærdighed og fred,

og hvor der ikke længere er gråd og smerte. Ligesom det første århundredes Jesus-bevægelse har vi brug for, at grupper af mennesker samler sig om dette anliggende. Jesus ville ønske sig koordinerede solidaritets- og modstandsaktiviteter, der uophørligt anstrenger sig for at finde guddommelige alternativer, som giver palæstinenserne håb og retfærdighed. Gud, der blev menneske, kalder os til at blive det samme.

Pastor Inbaraj Jeyakumar er medlem af Church of South India. Han startede sin rejse med SCMI (Student Christian Movement of India), da han var student på American College og derefter på Tamilnadu Theological Seminary (TTS) Madurai. Straks efter fuldførelsen af sine teologiske studier blev han programsekretær for SCMI for South Tamilnadu regionen i fire år. Han fortsatte som International Social Justice intern ved Jan Hus Presbyterian Church i New York i to år, hvorefter han blev knyttet til SCMs nationale kontor i Bangalore. Som Dalit har han været til stor inspiration og støtte for Dalit og Tribal students. Han er en stærk støtte for den palæstinensiske kamp og er nu generalsekretær for Indiens SCM.

Overvej følgende

På hvilken måde har COVID-19 pandemien afsløret uretfærdige globale strukturer og regeringers uretfærdige dagsordener rundt omkring i verden? Hvor i dit samfund ser du resultaterne af denne uretfærdighed? På hvilken måde kan du og ligesindede arbejde for at overvinde dem?

Bed om

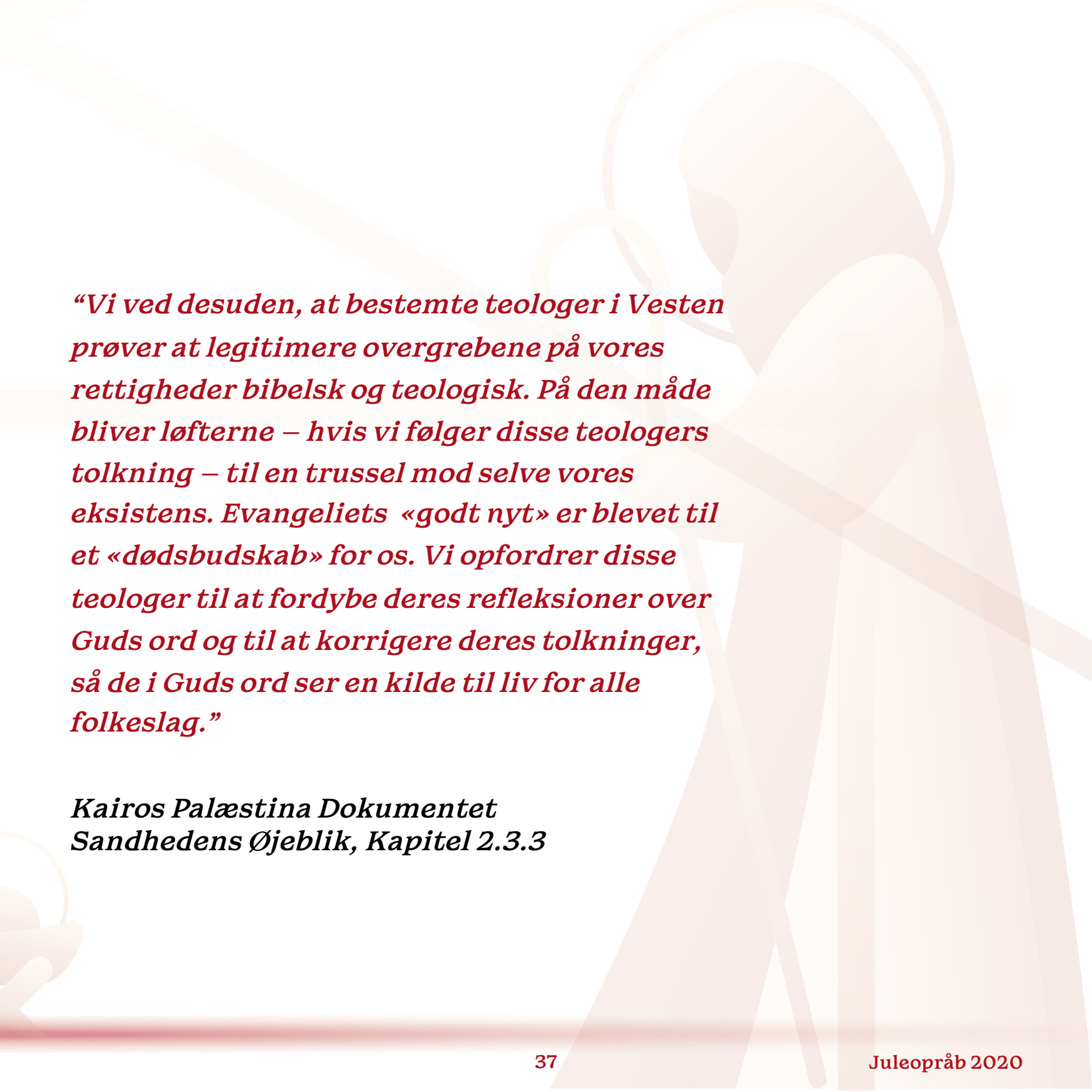
Gud, der hører de undertryktes råb, måtte højtidens lystænding og salmesang fylde mit hjerte og bevæge mig til at handle i fællesskab med dem, der lider under livets uretfærdighed. I Hans navn, der - født i en stald - fandt sit hjem blandt de undertrykte, amen.

Handling

"Gør som Gud. Bliv menneske."

The background is a solid dark red. On the left side, there is a faint, light red illustration of a saint's head and shoulders, facing right. The saint has a large, circular halo. A thin, light red cross is superimposed over the saint's head and shoulders. A diagonal line, also in light red, runs from the top left towards the bottom right, passing behind the text.

fjerde søndag
i Advent

“Vi ved desuden, at bestemte teologer i Vesten prøver at legitimere overgrebene på vores rettigheder bibelsk og teologisk. På den måde bliver løfterne – hvis vi følger disse teologers tolkning – til en trussel mod selve vores eksistens. Evangeliets «godt nyt» er blevet til et «dødsbudskab» for os. Vi opfordrer disse teologer til at fordybe deres refleksioner over Guds ord og til at korrigere deres tolkninger, så de i Guds ord ser en kilde til liv for alle folkeslag.”

*Kairos Palæstina Dokumentet
Sandhedens Øjeblik, Kapitel 2.3.3*

O, hvis du blot ville forlade Himlen og komme herved!

Af pastor Dr. Munther Isaac

Se ned fra himlen fra din hellige, herlige bolig! Hvor er din lidenskab og din styrke, dit skælvende hjerte og din barmhjertighed? Din barmhjertighed mod mig holder sig borte. Du er vor fader; Abraham kender os jo ikke, Israel kendes ikke ved os. Du, Herre, er vor fader, Vor Løskøber er dit navn fra evig tid.

Gid du ville flænge himlen og stige ned, så bjergene rystede foran dig, som når ild sætter kvas i brand, og ild får vand til at koge, så dine fjender får dit navn at kende, og folkene skælver for dit ansigt, når du gør undere, vi ikke havde ventet. Du stiger ned, så bjergene ryster foran dig; intet øre har nogen sinde hørt, intet øje har set en anden Gud end dig, som griber ind for den, der håber på ham.

(Esajas 63, 14-15; 64, 1-3)

Julen nærmer sig. Vi samles i en tid, der er fuld af udfordringer. På den ene side er der udbredelsen af COVID-19 med alle dets medicinske, økonomiske og psykologiske udfordringer, der yderligere komplicerer et i forvejen kompliceret liv i dette land, hvor besættelse og undertrykkelse fortsat skaber lidelse. Alle slags følelser overvælder vores land: fortvivlelse og frustration, vrede og en følelse af hjælpeløshed stillet overfor besættelsespolitikkerne og frygten hos nogle af os for, hvad fremtiden vil bringe. På den anden side vil vi gerne glæde os i juletiden: Tænde juletræet og købe gaver til børnene. Men hvordan kan vi føle glæde?

Dette år har været fyldt med vanskelige begivenheder: En såkaldt fredsplan, som ikke er andet end en fortsat konsolidering af besættelsen og apartheidregimet; fredsaftaler med arabiske lande, der ikke er meget andet end militære aftaler og krigskoalitioner. Supermagter over hele verden fortsætter med at kontrollere folks og nationers skæbne. De bekymrer sig ikke for mennesker. Deres hovedanliggende er at udvide deres indflydelse og magt med arrogance og en nedsættende attitude, som om de hersker over hele menneskeheden.

“Se ned fra himlen fra din hellige, herlige bolig! ... Gid du ville flænge himlen og stige ned.” Sådan lød nødråbet på Esajas' tid. “Som når ild sætter kvas i brand, og ild får vand til at koge, så dine fjender får dit navn at kende, og folkene skælver for dit ansigt”

Esajas ventede Guds retfærdighed, efter at han havde set og talt om den kommende herlighed, om trøst og fred. Han udtalte disse ord, efter at han hørte Jesus Kristus sige:

Gud Herrens ånd er over mig, fordi Herren har salvet mig. Han har sendt mig for at bringe godt budskab til fattige og lægedom til dem, hvis hjerte er knust, for at udråbe frigivelse for fanger og løsladelse for lænkede, for at udråbe et nådeår fra Herren og en hævn dag fra vor Gud, for at trøste alle, der sørger. (Esajas 61, 1-3)

Esajas spørger nu hvornår dette vil ske? O Herre kom ned og gør disse ord til virkelighed i landet. Landet er fuld af fattige, nedbrudte, fangne og sørgende mennesker. Hjælp og frels os, for du er vores Fader, du er vores forsoner. Esajas synes at befinde sig i en troskrise. Hans teologi og tro siger én ting til ham om retfærdighedens og trøstens Gud, virkeligheden siger dog noget andet: Fangenskab, ødelæggelse, mørke og uretfærdighed.

"O, hvis du blot ville forlade Himlen og komme herved!" Disse ord kan i dag stå som udtryk for mange menneskers længsler. Hvor er du Herre? Hvordan kan du tie, når uretfærdighed og de magtfuldes hegemoni råder? Hvordan kan du tillade, at en sådan arrogance kontrollerer menneskers liv på denne jord? Vil Gud forlade Himlen og komme ned til os?

Ved adventstid husker vi på, at dette lands Gud ikke er tavs eller fjern. Her afsløres den guddommelige hemmelighed: Gud kom ned som et sårbart barn, der levede under besættelse og imperiets magt. Gud kom ind i vores verden. Hans familie måtte rejse, fordi kongen beordrede en folketælling. Senere prøvede Herodes at dræbe ham, mens han var flygtning. Det var som om verden og dens imperium indså, at barnet, der blev født i Betlehem, var deres største fjende. Han ville besejre dem. Han ville ikke bøje sig for kejseren eller for kejserens rigdom og magt, selv da han blev tilbudt alle verdens riger.

Da Gud kom til vores verden, valgte han at komme som en af de hjælpeløse undertrykte. Jesus kom fra den lille by Betlehem for at befri denne verden og dens riger fra grådighed efter penge og magt. Han var en fredelig og tjenende konge. Hans våben var kærlighed, kærlighed til Gud og næsten. Jesus kom for at bygge et anderledes kongerige, ikke som kejserens eller kaliffens eller korsfarerkongens eller den tyrkisk sultans rige. Han kom for at opbygge et rige, der bestemt ikke er som Netanyahu eller Trumps. Det er et rige for de fredelige, for dem, der elsker det gode og retfærdige. Det er et rige med korset som symbol, ikke som korsfarernes, men som Golgatas – et kors af kærlighed, opofrelse og forsoning.

Gud er hverken tavs eller fjern. Ja, han sønderrev himlene, fik jorden til at skælve og kom ned til os. Vi må have troens øjne for at fortolke begivenhederne og verden omkring os. Vi er nød til at se det i Bibelens perspektiv, der fortæller os, at jordiske kongeriger kommer og går. Kun Jesus forbliver hjerternes og tilbedelsens kronede konge, ikke deres tyranniske, uretfærdige og følelseskolde "Kristus". Jesus er Bibelens Kristus, Guds søn, lammet, der blev ofret for at befri os fra synd. Han er ydmyghedens Kristus, såret men aldrig knækket, et lys, der ikke kan pustes ud.

Ja, riger kommer og går. Men Jesus Kristus forbliver den samme – i går, i dag og til evig tid. Og ikke kun det: Mens riger forsvinder, forbliver landets folk – de hjælpeløse, de magtesløse, som ikke havde anden støtte end Gud. Sagde Jesus ikke: Velsignet er de sagtmodige for de skal arve jorden?

Gud er vor støtte. Gud er med os – ligesom alle Kristi efterfølgere, som har forstået Jesu budskab. Jeg modtager støttebreve fra hele verden. Der er mennesker, der nægter at bøje sig for monsteret og hans rige.

Vort budskab i denne adventstid er: Gud er med os, Jesus er med os. Jesu fødsel minder os om, hvordan Gud flængede himlene og kom ned som Jesus, Marias søn. Budskabet til os er: Frygt ikke du lille hjord, tro blot og tolk verden med troens øjne. Vores budskab handler om standhaftighed. Vi er her. Vi vil aldrig rejse bort. De kom og de gik, men vi forblev. De konspirerede imod os og mod vort land, og dog holdt vi stand. Vor standhaftighed og ukuelighed er vores modstand. Lad os således leve og arbejde, syng salmer om kærlighed, om nåde, om liv, salmer om Jesus, Marias søn.

Hvis Gud er for os, hvem kan da være imod os?

Vi skal investere i det himmelske rige; de sagtmødiges rige; det rige, som tilhører barnet i Betlehems stald, flygtningen, som bød os følge hans vej gennem vores verden. I dag er vi hans følgere. Ja, vi skal blive her og legemliggøre et andet rige. Vi bør være verdens samvittighed, bærere af budskabet til verden om dette lands Gud, alle landes Gud, jordens Gud, der har al magten til at dømme de levende og de døde. Ham, der sagde: "Jeg er skaberen af alle nye ting." Hil, ære og magt til Gud for evigt. Amen!

Pastor Dr. Munther Isaac er palæstinensisk, luthersk præst, teolog, forfatter, foredragsholder, blogger, ægtemand og far. Munther bærer mange hatte. Han er præst ved den lutherske Christmas Church i Betlehem og dekan ved Bethlehem Bible College. Han er også direktør for de indflydelsesrige 'Christ at the Checkpoint' konferencer og bestyrelsesmedlem i Kairos Palestine. Han holder oplæg lokalt og internationalt om emner, der relaterer til teologi om landet, palæstinensiske kristne og palæstinensisk teologi. Han er forfatter til "From Land to Lands, from Eden to the Renewed Earth: A Christ-Centered Biblical Theology of the Promised Land". Han er musiker og spille guitar og fløjte. Han spiller fodbold og basketball. Han fik sin master i teologi på Westminster Theological Seminary og en PhD fra Oxford Centre for Mission Studies. Han er gift med Rudaina, der er arkitekt. Sammen har de drengene Karam (8) og Zaid (6).

“Som kristne er vi forpligtede på befrielsen af det palæstinensiske folk. Vi må derfor afvise imperiets teologi, det globale system af dominans, som kommer til udtryk i racemæssig, økonomisk, kulturel og økologisk undertrykkelse, og som truer menneskeheden og hele skabningen. Med denne bekendelse omfavner vi vort tilhørsforhold til det brudte brøds fælleskab – kirken, der opfylder sin mission ved at bringe de gode nyheder om Guds kærlighed, nåde, omsorg og liv i overflod til alle mennesker.”

“Giv os håb” dokumentet

Fra marginalerne og ind i samfundet: Idet vi sår det befriende håbs ubekvemme frø

Af Marcelo Leites

"Håb vækker, som intet andet, en lidenskab for det mulige."

William Sloane Coffin

2020 har været et af de seneste årtiers vanskeligste år. Læserne vil tænke på udbruddet af COVID-19. Men virussen og dens sundhedsmæssige konsekvenser er ikke de eneste udfordringer menneskeheden står over for. Det internationale samfunds respons på COVID-19 har afsløret en endnu større krise: det globale system af uligheder, som kapitalismen hviler på, og som kommer til udtryk i de politiske, militære og økonomiske systemer og i medieverdenen.

Fra min placering i det globale syd kan jeg se, hvordan dette system under pandemien er blevet brugt til at tilsidesætte de meste fundamentale rettigheder for de mennesker, der vover at sætte sig op imod det, og for dem, der er underlagt mediernes hegemoniske konsensus.

Regeringens massakre på og henrettelser af sociale ledere i Columbia er sket indenfor rammerne af den fejlslagne fredsaftale. Tortur og udenretslige drab i Filippinerne foregår under dække af 'kampen mod terror' og har ført til tab af mange menneskeliv, herunder mange kristne ledere. Genoplivelsen af apartheidpolitikken i Palæstina, inklusiv de fortsatte forsøg på annektering og

underskrivelsen af falske "fredsaftaler", fortsat undertrykkelse af palæstinenserne, hvilket resulterer i udvandring, tab af land og ødelæggelse af deres kultur. I Columbia, i Filippinerne, i Palæstina – og samtidig mange andre steder – er dette geopolitiske system årsag til ødelæggelse. Det sker under overskriften "Made in the USA" og med det hegemoniske, vestlige narrativ som medskyldig.

Jeg tænker: Hvordan kan man håbe? Eller endnu sværere: Hvordan kan man tale om håb til bonden, der står overfor bulldozeren; til moderen, hvis søn er blevet skudt; til familierne, der adskilles af skammens mur?

Håb kan ikke være passivt

Hegemoniske narrativer underminerer vores måde at leve og tænke på. Vores forståelse af liv formes af de historier, vi får fortalt. Disse narrativer beskriver en vision, der kommer fra meritokrati, rodfæstet i de hellige myter om, at vores frelse findes i individualisme, konkurrence og forbrug. De opfordrer os til at efterligne deres eksempel, som ønsker at dominere os. Resultatet er, at det store flertal giver efter for de magtfuldes verdensbillede.

Disse narrativer tjener så til at holde et folk nede i pessimisme: "Der er intet vi kan gøre, sådan er verden bare. Vi kan ikke ændre på det." I denne forståelse er "håb" blot en passiv venten. Måske kan forandring finde sted for den enkelte – hvis den herskende klasse tillader det – men ikke for samfundet. Sådan bliver vi manipuleret. Til sidst mister vi interessen og tilpasser os det verdensbillede, som vi får at vide er uforanderligt. Tag for eksempel mange kristnes tro på, at "det giver mening", at Jerusalem er Israels hovedstad. Det er herredømmets narrativ; gentages det ofte nok af dem, der har magten, former det den enkeltes bevidsthed.

Det håb, der skaber forandring, er et kald til befriende handling

Håbet kommer for at bryde de hegemoniske kræfters magt. Dette håb er forankret i en transformerende tro, som hviler på retfærdighed. Den trøster os i vores tristhed. Den bevæger os i retning af Jesu Kristi befriende handling, der er manifesteret igennem hele historien. Stillet over for imperiets magt er det derfor vores kald at forkynde håbets magt.

Som William Sloane Coffin sagde: *Håb vækker lidenskaben for det mulige*. Det er større end bare at lytte til magthavernes narrativ og acceptere tingenes tilstand. Det er os, der har pligt til at opretholde et håb, der aktivt transformerer; der gør op med den etablerede "sunde fornufts" måde at tænke og optræde på. For kristne begynder denne transformation med vores tro, hvorefter den skrider til handling. Det er tro omsat til profetisk handling.

Vort arbejde er ikke enkelt eller banalt. Det kræver, at vi fortæller den anden side af historien, de marginaliseredes. Det kræver, at vi handler i overensstemmelse hermed, imod magthavernes dominerende narrativer. Håb og handling bevæger sig i en dynamisk spænding og får os til at forkynde de gode nyheder om Jesus og trøste dem, der lider, ved at fortælle dem – og vise dem – at verden ikke er "hvad de fortæller os". Det er, hvad vi kan gøre sammen.

Som pædagogen Paulo Freire plejede at sige: *"Ingen frelses alene, ingen frelser en anden, vi frelses i fællesskab."* Fra forskellige dele af verden har kristne og mennesker af god vilje responderet på dokumentet 'Giv os håb', der blev udsendt fra de kristne samfund i Palæstina (cryforhope.org). Dette kald er et eksempel på håb omsat i profetisk handling. Det er et kald fra de marginaliserede, blevet til i et fællesskab for at fremme solidaritet. Vi vil være der og fortælle historier. Vi vil så håbets ubekvemme, men befriende, frø. Kun på den måde - ved at transformer verden og os selv - holdes håbet i live.

Marcelo Leites er regional leder af World Student Christian Federation Latin America and the Caribbean (WSCF LAC) og direktør for WSCFs globale Eco-Justice program. Han er uruguayaner, bor i Argentina, hvor han arbejder ud fra WSCFs regionale kontor. Marcello er en del af koalitionen Global Kairos for Justice og dens eksekutivkomite. Han var også co-moderator for Youth Network of Religions for Peace Latin America (2013-2019) og er for tiden medlem af Change group of the World Council of Churches og af ACT Alliances Climate Justice Group (CJG).

Overvej følgende

At vente er en af adventstidens discipliner. Vi venter i håb sammen med andre - fulde af forventning og tillid - mens vi spejder horisonten rundt efter tegn på Guds nærvær. 2020 har været et år med skuffelser og udfordringer. Hvad kan du gøre for at nære dit håb?

Bed om

O, at du ville åbne himlene og komme ned, så bjergene vil skælve ved din tilstedeværelse – "som når ild sætter kvas i brand, og ild får vand til at koge, så dine fjender får dit navn at kende, og folkene skælver for dit ansigt, når du gør undere, vi ikke havde ventet. Du stiger ned, så bjergene ryster foran dig; (Esajas 64, 1-2)

Indtil da, Gud, giv mig mod og sæt mig på steder, hvor jeg vil gøre dit navn kendt for dine modstandere, mens jeg afslører deres uretfærdigheder, så de må blive friset sammen med de undertrykte. Kom, Herre Jesus. Amen.

Handling

Læs "Giv os Håb" dokumentet (www.betlehemsvenner.dk). Forpligt dig til en af de syv handlinger, som vores palæstinensiske familie har bedt os om at tage på os.

Adventsreflektioner: “et budskab om håb til vort berøvede og lidende folk I dette land”

Af ærkebiskop Atallah Hanna; Ærkebiskop af Sabastia

Julehøjtiden i år kommer midt i en multidimensionel, kompleks situation. Men budskabet om Jesu fødsel giver os styrke, trøst, nærer vor tro og insisterer på humane standpunkter i vores forsvar for ret og retfærdighed. Globalt lider verden af COVID-19 pandemien, der også har invaderet vores verden, vores region og vores land. Den udmatter folk, slider dem op, tvinger dem ind i en tilstand af mental ængstelse, fordi de er stillet overfor økonomiske udfordringer og vanskeligheder i deres daglige liv.

På det nationale plan står palæstinenserne overfor Århundredets Aftale, annekteringspolitikkerne, normaliseringsaftalerne med Israel. Det er kritiske udfordringer, der truer kernen i den palæstinensiske sag og vort folk, der med store omkostninger fortsætter kampen for frihed.

Vort julebudskab er, at vi som folk i Det Hellige Land, hvor Guds kærlighed til menneskeheden blev legemliggjort, aldrig må miste håbet - på trods af intensiteten i presset, sammensværgelserne og udfordringerne.

Palæstinensiske kristne har et kald, som udspringer af dyderne og værdierne i deres tro og i den hellige skrift; det er et kald til altid at forsvare det, der er ret, og at kæmpe imod uretfærdigheder, som mennesker udsættes for, uanset udfordringer og konspirationer.

Vores kristne tro fortæller os, at vi skal sige sandheden uden frygt for nogen. Sandheden i dag er, at palæstinensiske kristne, ligesom alle andre palæstinensere, fortsat lider under uretfærdighed, besættelse og belejring. Ægte fred i vort land kan kun opnås gennem retfærdighed. Efter vores opfattelse betyder retfærdighed afslutningen på besættelsen og palæstinenserens ret til at nyde deres velfortjente frihed.

Palæstinenserne giver ikke efter for handler, suspekter tiltag, normalisering eller andre udfordringer, der sigter mod vores palæstinensiske folk og deres retmæssige sag. Vort budskab denne jul er, at vor sag er retfærdig, og ingen rettigheder mistes, hvis der konstant stilles krav om dem. Vi bør altid kræve retfærdighed i en tid, hvor uret og konspiration intensiveres imod vort folk og dets retmæssige sag.

Vi håber, at vort budskab i denne glørværdige adventstid når ud til hele verden, især til kirker rundt omkring i verden, så de bliver opmærksomme på Palæstina og det palæstinensiske folk. Det palæstinensiske spørgsmål kan ikke løses igennem aftaler eller konspirationer eller normalisering uden at give noget til gengæld. Det kan kun ske ved at afslutte besættelsen og virkeliggøre det palæstinensiske folks håb.

Vi håber fortsat, at den kristne palæstinensers stemme og alle palæstinenseres stemme, der forkaster Århundredets Aftale, annekteringspolitikkerne, normaliseringaftalerne og konspirationerne, når ud over hele verden.

Vi beder vor Herre Jesus Kristus, født i en grotte i Betlehem for vor frelses skyld, om hans hjælp og støtte, så vi kan fuldføre vort kald hensigtsmæssigt. Vi beder om, at han vil trøste de berøvedes hjerter og dem, der lider i vort land og vor region.

Vi beder vores Herre Jesus Kristus om at løfte denne pandemi bort, som har overtaget vores verden, og vise sin godhed mod menneskeheden som helhed og se med nåde til vort palæstinensiske folk og Vort Hellige Land med ægte fred, grundlagt på værdierne retfærdighed, frihed og menneskelig værdighed.

Ærkebiskop Atallah Hanna Ærkebiskop Hanna er født den 6. november 1965 i Al Rama i Galilæa. Efter endt skolegang i Al Rama i 1983 blev han optaget på det ortodokse seminarium i Jerusalem. I 1984 rejste han til Tessaloniki i Grækenland og studerede på den teologiske skole ved Tessaloniki universitet indtil 1990. Han blev ordineret til munk ved det ortodokse patriarkat i Jerusalem i 1990. Han bidrog ved udviklingen af pensum i kristendomsundervisningen i palæstinensiske skoler. Ærkebiskop Hanna har deltaget i mange lokale, regionale og internationale konferencer som fortaler for det palæstinensiske spørgsmål. Han er medlem af mange komiteer og organisationer og medlem af flere kristne og økumeniske institutioner. Han spillede en rolle i kristen-muslimsk dialog. Han blev valgt til ærkebiskop af Sebastia i 2005.

Juledag

“I fraværet af håb lyder vort skrig om håb. Vi tror på Gud, god og retfærdig. Vi tror, at Guds godhed til sidst vil sejre over den hadets og dødens ondskab, der fortsat findes i vort land. Vi vil se “et nyt land” og “et nyt menneske”, der vil være i stand til at rejse sig i broder- og søsterkærlighedens ånd.”

*Kairos Palæstina Dokumentet
Sandhedens Øjeblik, Kapitel 10.*

Vejen frem

Af Bisan Kassis & Rifat Kassis

Julen er den tid, hvor vi fejrer Fredsfyrstens fødsel. Det er en tid, hvor Gud viser sin store kærlighed til os og til menneskeheden. Det er en tid til refleksion, heling og fornyet styrke.

Når vi sammenligner situationen for mere end 2000 år siden med udviklinger de samme steder i dag, ser vi en masse lighedspunkter. Mange mennesker i Betlehem står overfor præcist det samme, som Maria og Josef stod over for, da de var uden tag over hovedet og ikke kunne finde et sted at være. Mange mennesker i Betlehem flygter fra deres land, ligesom Maria og Josef flygtede til Egypten for at undslippe Herodes vrede.

Kontrolposterne ved indgangen til Betlehem og de massive jernporte svarer til kontrolposterne og murene omkring Betlehem for 2000 år siden. Mens romerne besatte Palæstina for 2000 år siden, så bor der i dag mere end 150.000 jødiske bosættere i 20 samfund, som kun er for jøder, skønt de er bygget på palæstinensisk jord og omgiver Betlehem på tre side. Separationsmuren strækker sig over 100 km og er endnu ikke færdigbygget. Hvad der er tilbage til Betlehems indbyggere i dag – til boliger, rekreation, uddannelse, handel og landbrug – er mindre end 25% af deres oprindelige land.

De tre (u)vide mænd, der kom til kong Herodes og spurgte ham om Jesu fødsel – i stedet for at opsøge og snakke med folket – er de samme uvide folk, der stadigvæk tror, at konger og præsidenter kan bringe fred til denne urolige verden.

Der er en stor forskel mellem i dag og situationen for 2000 år siden: Når man vender blikket mod himlen for at se fredsstjernen over Betlehem, bliver ens øjne blændet af strålerne fra vagttårnenes store søgelys, der fejrer hen over vejene for at sørge for at "sikkerhed" råder, en sikkerhed uden fred.

Det synes at være en frygtelig måde at fejre jul på, men det minder os om, at Kristus blev født midt i den samme form for mørke og elendighed. Det var Jesu mission til verden: At blive født og gennemleve de mørkeste situationer i vores liv.

I dette perspektiv kan vi stadigvæk få mod og håb som hyrderne på marken i Beit Sahour gjorde for 2000 år siden, og som palæstinensiske kristne i Betlehem og kristne i hele verden gør det i dag.

Det er Kristi kald, at vi elsker hinanden og knytter os til hinanden for at opbygge et kærligt samfund. I en verden, hvor vi oplever stigende vold, naturlige og menneskeskabte katastrofer, COVID-19 pandemien, fattigdom, tab af værdighed, er der behov for at forandre verden til et humant og medfølelsende sted.

Tiden er ved at løbe ud for jeres brødre og søstre i Palæstina. Støt dem med jeres solidaritet, engagement og medfølelse – kombineret med jeres modige, offentlige og forenede afvisning af at acceptere andet udfald end en afslutning på undertrykkelsen. Sammen kan vi vende bølgen. Endelig kan vi leve i fred med retfærdighed, freden som alle mennesker higer efter og den slags fred, som blev bebudet i Betlehem. Kairos Palæstina opfordrer jer til venligst at gøre følgende:

1. Udbrede og studere baggrundsmateriale og teologiske overvejelser i jeres kirker hver søndag i advent for at oplyse og uddanne jeres samfund om jeres palæstinensiske brødres og søstres situation under israelsk besættelse.
2. Del juleopråbet med menigheder, regioner, konferencer, menighedsråd og stifter i hele jeres land.
3. Læs Kairos Palæstina og dens partneres "Giv os Håb", som blev lanceret 1. juli dette år; underskriv opråbet på hjemmesiden cryforhope.org og støt implementeringen af dens syv anbefalinger:

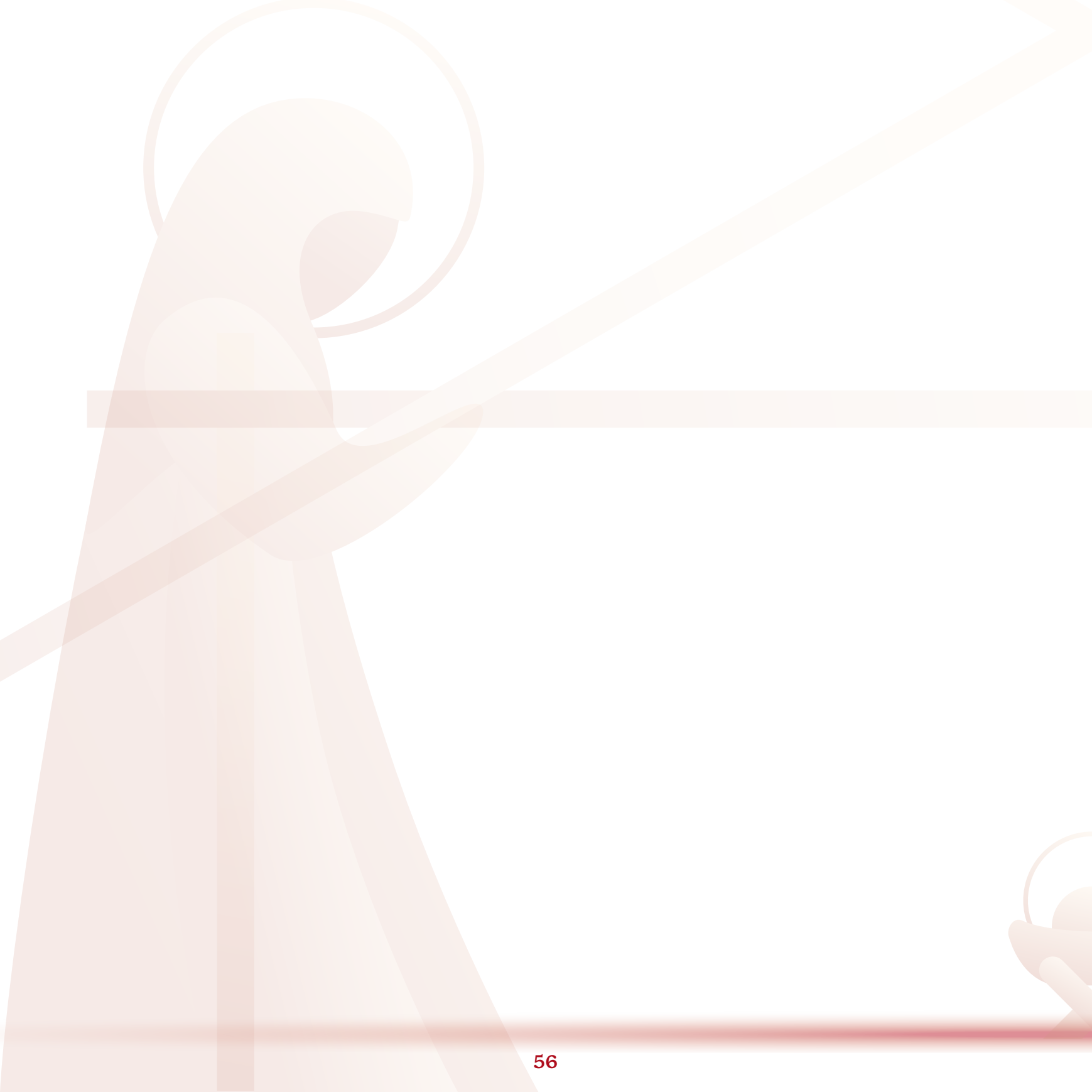
- a. Iværksæt processer, der fører til beslutsom handling, når palæstinenserne frarøves deres rettigheder.
- b. Konfronter teologier og bibelfortolkninger, der bruges til at retfærdiggøre undertrykkelsen af det palæstinensiske folk.
- c. Støt palæstinenserne modstand mod besættelsen, inklusiv Boykot, Disinvestering og Sanktioner (BDS) og direkte politisk fortalervirksomhed.
- d. Kræv, at også regeringer og internationale institutioner anvender politiske, diplomatiske og økonomiske midler for at standse Israels brud på menneskerettigheder og international lov.
- e. Gør op med forestillingen om, at berettiget kritik af Israel er antisemitisme.
- f. Understøt initiativer til religionsdialog mellem israelere og palæstinensere, bekæmp apartheid og skab muligheder for at arbejde sammen for retfærdighed og lighed.
- g. Kom og se virkeligheden i Det hellige Land med omsorgsfulde øjne, og vær solidariske med græsrodsinitiativer, der arbejder for en retfærdig fred.

4. Send solidaritets- og støttebreve for retfærdighed i Israel/Palæstina til de israelske ambassader i jeres eget land. (i Danmark: <https://embassies.gov.il/copenhagen/AboutTheEmbassy/Pages/contact-us.aspx>)
5. Fortæl jeres palæstinensiske brødre og søstre, hvordan I har været involveret i Juleopråbet ved at skrive til os på kairos@kairospalestine.ps. Kontakt os også gerne om andet. Vores styrke og mod opmuntres af vores kontakt til jer.

Og dog stammer det eneste håb for verden fra lyset fra den stjerne, som hverken tanks eller jagerfly eller adskillelsesmure eller store søgeprojektører kan forhindre i at gennemtrænge mørket. Med disse få ord til refleksion hilser vi jer alle og ønsker jer en glædelig jul og et dejligt nytår!

Bisan Kassis Bisan, der har arbejdet i mange år i menneskerettighedsorganisationer i det palæstinensiske civilsamfund, har udbredt viden og færdigheder i fortalervirksomhed. Hun var fortalervekstleder for Østjerusalem KFUM (EJYMCA) og KFUK (YWCA), Joint Advocacy Initiative (JAI) og underviser og træner ved Institute for Community Partnership-Bethlehem University (ICP); Bisan var også programkoordinator for OPGAI, et netværk af 11 organisationer, der arbejder med fortalervirksomhed i det besatte Palæstina og Golan Højderne. Hun er en erfaren konsulent hos GRIP Consulting i Betlehem og en INTRAC partner. Bisan er dedikeret til at fremme civilsamfundets arbejde og har arbejdet som konsulent for mange palæstinensiske og internationale NGO'er.

Rifat Kassis har længe været aktiv i den palæstinensiske kamp på den ikke-voldelige front. Han har arbejdet i forskellige lande og områder: Palæstina og Mellemøsten, det nordlige Caucasus, Centralasien og Europa! I 1991 grundlagde han den første og eneste uafhængige palæstinensiske NGO for børnerettigheder, Defence for Children International (DCI). Fra 2005 til 2012 var han valgt som præsident for det internationale DCI i Genève. I 1995 var han medgrundlægger af Alternative Tourism Group (ATG). Han tjente som direktør for Østjerusalems KFUM (2000-2004) og grundlagde the Olive Tree Campaign. I 2005 blev han ansvarlig for World Council of Churches (WCC) Ecumenical Accompaniment Program in Palestine and Israel (EAPPI). Han var en af drivkræfterne bag og forfatterne til Kairos Palæstina dokumentet og blev koordinator for Kairos Palæstina-bevægelsen og dens Global Kairos for Justice Coalition. Han er forfatter og har udgivet to bøger og bidraget til 16 andre.

Kairos Palestine - A moment of Truth

Beit Sahour, Palestine

c/o Joint Advocacy Initiative (JAI) office,
YMCA Street

Tel: +972-2-2774540

Fax :+972-2-277 4540

Email: kairos@kairospalestine.ps

Website: www.kairospalestine.ps

Facebook: www.facebook.com/kairospalestine

Twitter: [#kairospalestine](https://twitter.com/kairospalestine)